

skulde incorporeres i Monarchiet, saa havde det ærede Medlem Ret, men Incorporationen er gaaet for sig i Kongeriget, og derved har enten Rigsraadet overfiredet sin Competence, og gjort Mere, end det kunde, eller, hvis man indrømmer det denne Competence i Henshold til dets Ret til at tage Beslutning om Freds- slutningen, maa Ordet ogsaa have sin fulde Gyldighed, og saa er derved Incorporationen skeet i Kongeriget. Det er meget rigtigt, at fremmede Magter ikke kunne sige, at disse Dele skulde incorporeres, men de have ogsaa kun sagt, at de kunne incorporeres; men Rigsraadet og Kongen i Forening have sagt, at de skulde incorporeres, og fra det Dieblit af, at dette er bekjendtgjort, ere de incorporerede. Det ærede Medlem begaaer en stor Feiltagelse derved, at han sammenblander den civilrettlige Incorporation, det, at de komme til at høre til det samme Lovomraade, at de faae de samme Love som vi, med den politiske Incorporation. De kunne ikke politisk være baade incorporerede og ikke incorporerede, de kunne ikke være incorporerede for det Fælles og uincorporerede for det Særlige; det er umuligt, det er statsretligt umuligt. (Stemme: Nei!) Det er statsretligt umuligt. Der findes intet Land i Verden, hvor dette kunde finde Sted; ellers kunde vi med vore Sjæle være incorporerede som fælles Sjæle og ikke incorporerede i Landet som særlige Sjæle. Vi kunne tage denne Inddeling her i Kongeriget — thi det er kun Kongeriget her er Tale om og ikke Monarchiet — vi kunne bruge det, det kan glide, og det kan gaae, og den hele udbortes Verden kan lee af det, og vi kunne finde os i vor Latterlighed, det er en ganske anden Sag; men i Virkeligheden kan Staten ikke paa denne Maade deles i Stykker og Stumper, den kan ikke bestaae som Statsmagt, som Statseenhed med baade Fælles og Særligt. Dette er ugjærligt, og det er sandt ethvert Ord, der staaer i min Fremstilling. Det er sandt, at Fredstractaten gaaer løs paa at bytte bort Gjenstande af Kongeriget mod Gjenstande af Hertugdømmet Slesvig,

og det er ikke Noget, som Østerrig og Preussen give os, og Noget, som Gud veed hvem giver bort. Det er Kongen af Danmark, der paa Danmarks Vegne bytter Noget, og det er Østerrig og Preussen, der paa Hertugdømmet Slesvigs Vegne give os Stykker af Slesvig i Bytte, det er ikke Stykker af Østerrig og ikke Stykker af Preussen.

§ 3 faaer sin umiddelbare Anvendelse derpaa, saafremt Noget skal gjøres, Mere, end der er gjort, thi er det et Bytte, saa gjælder § 3, og det kan ikke være et Bytte uden med Kongeriget. Er det med Monarchiet, er Fredsslutningen en almindelig Incorporation, og holde vi os dertil, kunne vi tilføjesætte § 3, men er det med Kongeriget, saa gjælder § 3, saa er det et Bytte; vil man ikke have, det skal være et Bytte i Henshold til § 3, er det en Incorporation, saa er det skeet som Statsact, og Sagen dermed tilendebragt. Og nu det tredje Punkt, det, som jeg bestandig glemmer, fordi det er af mindst Betydning — maatte jeg ikke høre det endnu engang (C. Rimestad: „Ere blevne indlemmede“) — ja, dette falder jo af sig selv, efter som det staaer her i Fredstractaten. Der er Intet sandere end det, at disse Dele enten ikke høre Kongeriget Danmark til, eller ere blevne incorporerede. Saafremt det ærede Ministerium vil sige os, at de særlige Anliggender endnu høre Slesvig til, saa siger jeg: Ja, de særlige Anliggender vare tilfede i disse Landstrimler, og de vare det i Forveien, men høre de efter Fredsslutningen Slesvig til eller Kongeriget til? Ere de blevne ved at høre Slesvig til efter Fredsslutningen, saa er det enten Østerrig og Preussen, hvem de endnu høre til, eller det er Kongen og Ministeriet, der optræde, ikke paa Kongerigets Vegne, men som særlig Regent i Slesvig. Jeg gad høre af det ærede Medlem, om han mener, at i dette Dieblit Kongen af Danmark er tilfede i disse Landsdele som særlig Regent i de særlige Anliggender, og at de dog ikke ere incorporerede i Rigsdagen? (C. Rimestad: Ja!) Nu ere vi saa vidt, at vi have Noget at holde os